

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/26/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1322010694
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1322010694.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Šimkovej a členov senátu JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Eriky Némethovej Stiffelovej LL.M., v trestnej veci obžalovaného S. N. pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I sp. zn. B3-46T/106/2022 zo dňa 20.11.2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.10.2025 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa u obžalovaného

S. N., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom I. X, N., Č. W.,

podľa § 44 Trestného zákona upúšťa od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na trest uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 31T/43/2022 zo dňa 20.04.2023, právoplatného dňa 04.06.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/55/2024, nakoľko tento trest je na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela dostatočný.

odôvodnenie:

Rozsudkom Mestského súdu Bratislava I sp.zn. B3-46T/106/2022 zo dňa 20.11.2024 bol obžalovaný S. N. uznaný vinným zo spáchania zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 30.01.2013 na presne nezistenom mieste v Bratislave uzatvoril so spoločnosťou VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s. r. o., zastúpenou X.. N. J. zmluvu o Autokredite č. XXXXXX, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 21.000 €, ktorý sa zaviazal obvinený splácať v 48 mesačných splátkach vo výške 603 € mesačne, pričom k žiadosti o úver priložil potvrdenie od zamestnávateľa, pracovnú zmluvu a výplatné pásky, kde ako zamestnávateľa uviedol spoločnosť Sapos s. r. o., Lichnerova 41/B, 903 01 Senec, IČO:36745561, týmto deklaroval, že ku dňu podania žiadosti o úver pracoval u hore uvedeného zamestnávateľa s priemerným čistým mesačným príjmom 1.682,89 € čo sa však nezakladalo na pravde, nakoľko v spoločnosti v čase podpísania zmluvy o úvere už nepracoval, pretože dňa 31.10.2012 uvedená spoločnosť s obvineným ukončila pracovný pomer, pričom obvinený poslednú splátku uhradil v mesiaci marec 2014, čím takto spoločnosti VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s. r. o., so sídlom Vajnorská 98, 831 04 Bratislava IČO: 31341438 spôsobil škodu vo výške 21.000,- €

za čo mu bol podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote obžalovaný prostredníctvom obhajcu odvolanie pre nesprávnosť všetkých výrokov, ktoré sa ho priamo týkajú, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu prvého stupňa 28.03.2025. Obžalovaný namieťa, že v jeho prípade zjavne nedošlo ku dňu 31.10.2012 k platnému skončeniu pracovného pomeru dohodou o skončení pracovného pomeru, keďže táto nebola ním podpísaná, pričom nebol preukázaný (a v konečnom dôsledku ani nikým tvrdený) žiaden iný spôsob skončenia jeho pracovného pomeru u spoločnosti SAPOS s.r.o. podľa § 59 Zákonníka práce (v znení účinnom ku dňu 31.10.2012). Nie je preto možné súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa o tom, že svedok U. T. (ako konateľ spoločnosti SAPOS s.r.o.) jednoznačne podnikol ku dňu 31.10.2012 kroky smerujúce ku skončeniu pracovného pomeru obvineného s uvedenou spoločnosťou; vypracovanie návrhu dohody o skončení pracovného pomeru bez jej riadneho uzavretia, oznámenie (neplatného) skončenia pracovného pomeru účtovníčke, ani oznámenie zániku pracovného pomeru Sociálnej poisťovni takým krokom nie je; zistenia súdu prvého stupňa sú teda nesprávne. Ku dňu 31.10.2012 došlo zjavne iba k protiprávnemu oznámeniu zániku pracovného pomeru Sociálnej poisťovni, ktoré bolo motivované snahou spoločnosti SAPOS s.r.o. vyhýbať sa zodpovedajúcej odvodovej povinnosti, o čom v konečnom dôsledku svedčí aj zhodné tvrdenie obžalovaného (viď. jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní dňa 27.09.2024) a svedka U. T. (viď. výpoveď svedka z prípravného konania zo dňa 07.03.2022 č.l. 67 až čl. 71 spisu čítaná na hlavnom pojednávaní dňa 24.04.2024) o tom, že mzda bola obvinenému zamestnávateľom vyplácaná (až do roku 2013), a to v hotovosti „na ruku“, a súčasne tiež obvineným (ničím nevyvrátené a nespochybnené) tvrdenia (v jeho už spomenutej výpovedi na hlavnom pojednávaní) o „fungovaní“ podnikania spoločnosti SAPOS s.r.o. a „slabosti“ jej spoločníkov a konateľov pre hazardné hry a súvisiace negatívne ekonomické dopady na ich rodinu, ktoré viedli k zatvoreniu prevádzky spoločnosti Sapos s.r.o. potom, čo si obvinený prevzal inkriminované vozidlo. Navyše, sám svedok U. T. sa jednoznačne vyjadril, že „po skončení pracovného pomeru s obvineným nebol v kontakte“, avšak (hoci sa tak malo stať až tri mesiace po údajnom skončení pracovného pomeru) vedel, že „rieši nejaký úver“, pričom opakovane potvrdil, že podpis na potvrdení zamestnávateľa, ktoré obvinený priložil k žiadosti o predmetný úver, je jeho, a uviedol, že nezvykol podpisovať nevyplnené tlačivá „potvrdenia zamestnávateľa“ s tým, že výplatné pásky, ktoré obvinený priložil k žiadosti o predmetný úver sú určite od spoločnosti SAPOS s.r.o. (viď. výpoveď svedka z prípravného konania zo dňa 07.03.2022 č.l. 67 až čl. 71 spisu čítaná na hlavnom pojednávaní dňa 24.04.2024).

V nadväznosti na to je potrebné poukázať aj na tvrdenie svedka - poškodeného N. W., ktorý nevedel špecifikovať dolnú hranicu bonity danej v prípade obvineného (pozn. pre poskytnutie úveru) a ani nevedel potvrdiť, či obvinenému v danom prípade boli riadne oznámené podmienky získania úveru. V zhode s obvineným však svedok - poškodený N. W. uviedol, že posledná splátka úveru bola zaplatená až v mesiaci marec 2014. Vo svetle uvedených skutočností z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je vôbec jasné, na základe čoho mal súd prvého stupňa neochvejnú istotu v tom smere, že obvinenému dňa 30.01.2013 bolo zrejmé, že už nie je zamestnancom spoločnosti SAPOS s.r.o., a že od spoločnosti VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. predmetný úver vylákal úver tým, že ju vedome uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na jeho poskytnutie a tak jej spôsobil škodu, teda, že skutok spáchal úmyselne, dokonca formou priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Trestného zákona tak, že chcel spôsobiť následok potrebný na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu, teda porušenie alebo ohrozenie zodpovedajúceho záujmu chráneného Trestným zákonom, a iný následok svojho konania si neprial a nesúhlasil s ním.

Rovnako z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že si obvinený počas trvania pracovného pomeru zadovážil potvrdenie o zamestnaní s podpisom konateľa (svedka U. T.), na získanie úveru ho ale vedome použil až po skončení pracovného pomeru. Na základe uvedených skutočností je zjavné, že napadnutý rozsudok má vady, ktoré spočívajú v už namietanej nejasnosti a neúplnosti jeho skutkových zistení a v tom, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Bez ohľadu na to je však predovšetkým nesporné, že v danom prípade nemožno hovoriť o úmyselnom konaní v zmysle skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu a preto z dôvodu absencie subjektívnej stránky ani o naplnení zákonných znakov trestného činu úverového podvodu a ani iného

trestného činu; skutok, ktorý sa obvinenému kladie za vinu, teda nie je trestným činom, čoho jediným prípustným následkom je jeho oslobodenie spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku.

Z dôvodu procesnej opatrnosti nad rámec už uvedených odvolacích námietok obvinený namieta aj nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Podľa § 124 ods. 1 Trestného zákona škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom. Podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona (v znení účinnom dňa 30.01.2013) škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu. Podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona (v znení účinnom odo dňa 06.08.2024) škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 700 eur. Škodou väčšou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 20 000 eur. Značnou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 250 000 eur. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 650 000 eur. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Vo všeobecnosti v prípadoch úverových podvodov nemožno škodu stotožňovať len s výškou získaného (poskytnutého) úveru, ak zároveň nedošlo k ujme na majetku veriteľa. Prípád obvineného je pritom výsostne osobitným prípadom, v ktorom bola uzavretá zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. XXXXXX na zabezpečenie pohľadávky vyplývajúcej z poskytnutej Zmluvy o autokredite č. XXXXXX, teda úverová pohľadávka spoločnosti VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. ako veriteľa bola od počiatku zabezpečená samotným predmetom financovania (motorovým vozidlom VW Phaeton), ktorého hodnota bola (aj podľa tvrdenia samotného veriteľa) 30.000 eur. Celý poskytnutý úver bol teda krytý zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva, keďže hodnota predmetu financovania bola vyššia ako sám poskytnutý úver. Táto skutočnosť je pritom zrejmá aj z výpovede svedka - poškodeného N. W. na hlavnom pojednávaní dňa 24.04.2024, ako i z listinných dôkazov (podkladov poskytnutých veriteľom najmä na č.l. 89 až č.l. 91 spisu) oboznámených na hlavnom pojednávaní dňa 27.09.2024. V čase, keď obvinený podpisoval úverovú zmluvu, teda nemohol konať v úmysle vylákať od veriteľa celú sumu poskytnutého úveru a o túto ho poškodiť vo svoj prospech, pretože úver bol zabezpečený zabezpečovacím prevodom práva k predmetu financovania. Bez toho, aby tým bola akokoľvek dotknutá jeho vyššie uvádzaná argumentácia v tom smere, že mal byť z dôvodu, že daný skutok nie je trestným činom, postupom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby, obvinený uvádza, že výšku škody, ku ktorej je možné pričítať jeho úmysel spôsobiť ju poškodenej spoločnosti VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. a na jej úkor sa v tomto rozsahu

obohatiť, je preto potrebné v danej veci stanoviť ako čiastku, ktorá predstavuje rozdiel sumy poskytnutých a neuhradených peňažných prostriedkov a hodnotou predmetu financovania, ktorý bol na veriteľa prevedený titulom zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva. Je pritom nesporné, že ak žalovaným skutkom vôbec nejaká škoda vznikla, táto by predstavovala sumu výrazne nižšiu ako je suma 20.000 eur, v dôsledku čoho by týmto činom bola spôsobená „len“ malá škoda a išlo by tak vo svetle § 2 ods. 1 Trestného zákona a za použitia § 222 Trestného zákona s poukazom na § 125 ods. 1 Trestného zákona (v znení účinnom odo dňa 06.08.2024) nanajvýš o prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona (páchatel'ovi tu hrozí trest odňatia slobody na šesť mesiacov až tri roky); v prípade tohto prečinu vo svetle § 2 ods. 1 Trestného zákona podľa § 87 ods. 1 písm. e) Trestného zákona (v znení účinnom odo dňa 06.08.2024) trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je tri roky, a keďže skutok mal byť spáchaný ešte dňa 30.01.2013 a obvinenie zaň mu bolo vznesené až dňa 29.07.2020 (po uplynutí premlčacej doby), malo byť jeho trestné stíhanie podľa § 290 ods. 1 Trestného poriadku a § 281 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zastavené. V tomto prípade však bolo namieste už oslobodenie spod obžaloby, ktoré má vo svetle § 9 ods. 4 Trestného poriadku prednosť pred zastavením trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, nakoľko je legitímnym právom každého obžalovaného docieľiť možnosť úplnej rehabilitácie

cestou oslobodzujúceho rozsudku; pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností obvinený dodáva, že nič v tomto jeho podaní nemožno vykladať ako vyhlásenie, že trvá na prejednaní veci (§ 9 ods. 4 Trestného poriadku).

Z dôvodu procesnej opatrnosti nad rámec už uvedených odvolacích námietok obvinený namieta aj nesprávnosť výroku napadnutého rozsudku o treste. Napadnutým rozsudkom ho súd prvého stupňa odsudzoval za trestný čin, ktorý mal spáchať dňa 30.01.2013, teda skôr, ako dňa 20.04.2023, kedy bol vtedajším Okresným súdom Bratislava II ako súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok pod spis. zn. 31T/43/2022 (pozn. v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava pod spis. zn. 3To/55/2024) za iný jeho trestný čin; nešlo pritom o taký prípad, kedy skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený ani prípad, kedy skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie. Bez toho, aby tým bola akokoľvek dotknutá vyššie uvádzaná argumentácia v tom smere, že mal byť z dôvodu, že daný skutok nie je trestným činom, postupom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby, obvinený uvádza, že boli v jeho prípade splnené všetky podmienky na postup podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, teda bolo namieste uloženie súhrnného trestu a zrušenie výroku o treste podľa skoršieho rozsudku.

Záverom z dôvodu procesnej opatrnosti na tomto mieste obvinený zdôrazňuje, že nič v tomto podaní nemožno vykladať tak, aby tým bola akokoľvek dotknutá jeho nosná procesná obrana v tom smere, že mal byť (z dôvodu, že žalovaný skutok nie je pre absenciu znakov skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu podľa § 222 Trestného zákona, najmä jeho subjektívnej stránky v podobe úmyslu, trestným činom) postupom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby.

Na základe uvedených skutočností obvinený navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodil, a to podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného vyjadril tak, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a zákonný. Poškodený nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu obžalovaného, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručené.

Odvolací súd po predložení veci nezistil také vážne procesné nedostatky napadnutého rozsudku či konania, ktoré mu predchádzalo, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí a vrátenie veci súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, preto nariadil vo veci verejné zasadnutie.

Obžalovaný sa verejného zasadnutia odvolacieho súdu nezúčastnil, pričom dňa 15.10.2025 doručil odvolaciemu súdu písomnú žiadosť o konanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Nakoľko takémuto postupu nebránili žiadne zákonné prekážky, odvolací súd v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku žiadosti obžalovaného vyhovel. Tiež konal v neprítomnosti poškodeného podľa § 294 ods. 2 Trestného poriadku.

Odvolací súd na verejnom zasadnutí podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku doplnil dokazovanie prečítaním spisového materiálu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 38T/57/2017, Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5T/152/2017 a Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 31T/43/2022 a aktuálneho odpisu registra trestov obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa obhajca v plnom rozsahu pridržal písomne podaného odvolania a dôvodov tam uvedených a v zmysle týchto dôvodov navrhol obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za zákonné a správne.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote oprávnenou osobou a spĺňa všetky zákonné náležitosti, preto odvolací súd konštatuje absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, avšak len vo vzťahu k výroku o treste.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III podal dňa 18.10.2022 podal na príslušný súd obžalobu na obvineného S. N. pre zločin úverového podvodu podľa 222 ods. 3 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v úvode odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Na hlavnom pojednávaní súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného S. N., poškodeného N. W., svedka U. T., a prečítaním listinných dôkazov, najmä podkladmi poskytnutými poškodeným, výpisom zo sociálnej poisťovne, emailovou komunikáciou, výplatnými listinami, dohodou o ukončení pracovného pomeru a odpisom registra trestov obžalovaného.

Obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že on bol v čase žiadosti o úver riadne zamestnancom spoločnosti Sapos s. r. o. na trvalý pracovný pomer. V tom čase si chcel kúpiť auto na leasing, podklady pre Volkswagen Finančné služby mu dal osobe pán T. a bola to pracovná zmluva a 3 mesačné výplatné pásky. Tieto podklady obžalovaný osobne odovzdal spoločnosti Volkswagen Finančné služby s. r. o., na základe čoho mu bol poskytnutý úver. Auto riadne splácal, ale asi po roku sa dostal do problémov a vozidlo odovzdal leasingovej spoločnosti. Pokiaľ ide o jeho pracovný pomer v spoločnosti Sapos s. r. o., v rokoch 2011-2013 mu riadne chodila výplata, bolo to krbové štúdio. Mzda mu chodila v hotovosti. Pracovný pomer dodnes neukončili, nebola mu predložená žiadna listina, ktorá by sa týkala ukončenia pracovného pomeru. Predajňa bola potom zavretá, bolo to potom, ako si prevzal vozidlo. Jeho nikto nekontaktoval ohľadne skutočnosti, že podklady pre poskytnutie úveru by boli nepravdivé.

Odvolací súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku konštatuje, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom, pri dodržaní zásad trestného konania, ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o vine a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Okolnosťou, od ktorej sa odvíja trestnoprávna zodpovednosť pri trestnom čine úverového podvodu je uvedenie nepravdivých údajov v žiadosti o úver o solventnosti, ktorá je pre veriteľa rozhodujúcou skutočnosťou determinujúcou poskytnutie úveru.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný uzatvoril so spoločnosťou Volkswagen Finančné služby Slovensko s. r. o. dňa 30.01.2023 Zmluvu o autokredite č. XXXXXX, na základe žiadosti zo dňa 30.01.2013, ku ktorej predložil potvrdenie zamestnávateľa spoločnosti SAPOS s. r. o. zo dňa 21.01.2013 o výške pravidelného mesačného príjmu 1682,89 eura/netto, pracovnú zmluvu zo dňa 01.06.2012 uzatvorenú so spoločnosťou Sapos s. r. o. na dobu neurčitú, výplatné pásky za obdobie júl 2012 až september 2012 a občiansky preukaz. Na základe Zmluvy o autokredite obžalovaný prevzal úver vo výške 21.000 eur, ktorý sa zaviazal splácať v 48 mesačných splátkach po 603 eur.

Výpoveďou svedka U. T., konateľa spoločnosti SAPOR, s. r. o., výpisu zo Sociálnej poisťovne, a. s., a mailovej komunikácie doloženej svedkom T. bolo pritom preukázané, že pracovný pomer obžalovaného trval od 01.06.2012 do 31.10.2012, a bol ukončený na základe dohody o skončení pracovného pomeru podľa § 60 Zákonníka práce dňa 31.10.2012.

Z týchto skutočností jednoznačne rezultuje, že obžalovaný nebol v spoločnosti SAPOR s. r. o. v čase žiadosti o úver a uzatvorenia Zmluvy o autokredite, zamestnaný, nemohol poberať pravidelný príjem vo výške 1.682,89 eura, ako uvádzal poskytovateľovi úveru, a doklady o platobnej schopnosti, ktoré predložil veriteľovi neodrážali skutočnosť. Z týchto dôvodov odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že obžalovaný uviedol poškodenú spoločnosť do omylu ohľadom skutočností rozhodujúcich pre poskytnutie úveru, a teda úver od nich vylákal.

Pokiaľ obžalovaný namietá, že v jeho prípade nedošlo dňa 31.10.2012 k platnému skončeniu pracovného pomeru, nakoľko nepodpísal dohodu o skončení pracovného pomeru, a preto pracovný pomer so spoločnosťou SAPOS s. r. o. trvá doposiaľ, odvolací súd uvádza, že Zákonník práce síce požaduje, aby dohoda o skončení pracovného pomeru bola uzatvorená v písomnej forme, pričom jedno jej vyhotovenie musí následne zamestnávateľ odovzdať zamestnancovi, avšak nedodržanie písomnej formy nesankcionuje neplatnosťou podľa § 17 ods. 2 Zákonníka práce (viď napr. 17CoPr/3/2021). Aj ústna dohoda o skončení pracovného pomeru je platná. Preto ak nedošlo k uzatvoreniu písomnej dohody o skončení pracovného pomeru medzi obžalovaným a spoločnosťou SAPOS s. r. o., uvedené nemá za následok neplatnosť tohto právneho úkonu, ako sa mylne domnieva obžalovaný, ale zamestnávateľ môže byť sankcionovaný za porušovanie pracovnoprávných predpisov. Niet však pochýb o tom, že došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru obžalovaného. V prejednávacom prípade z výsluchu svedka T. vyplynulo, že k dohode o skončení pracovného pomeru s obžalovaným došlo ústne z dôvodu porušenia pracovných povinností obžalovaným, po skončení pracovného pomeru u zamestnávateľa viac nepracoval, keďže ho jeho zamestnávateľ už nevidel. Na základe uvedeného aj došlo dňa 31.10.2012 k odhláseniu zamestnanca zo Sociálnej poisťovne.

Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný vedel v rozhodnom čase, že nie je riadne zamestnaný, a najmä že nepoberá deklarovaný príjem. Z definície trestného činu úverového podvodu pritom možno ustáliť, že ak úverový dlžník uvádza banke nepravdivé údaje o svojej bonite, napríklad o výške príjmu s cieľom získať finančné prostriedky z úveru, tak ako v prejednávacom prípade, tak napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona v tom smere, že „uvádza iného do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru“. Pre banky je totiž takmer vždy podstatnou podmienkou na poskytnutie úveru pravdivé zistenie týkajúce sa bonity žiadateľa o úver, t. j. preukázanie žiadateľa, že má zamestnanie a tomu zodpovedajúci príjem, ktorý oprávňuje na vyvedenie predbežného záveru o možnosti (schopnosti) žiadateľa uhrádzať zmluvne dohodnuté splátky. Pri posudzovaní „otázky splnenia podmienok na poskytnutie úveru“ banka môže vychádzať len z dokladov, ktoré má k dispozícii pred uzatvorením úverovej zmluvy, pretože len v tomto štádiu môže posudzovať úverové riziko ohľadne návratnosti finančných prostriedkov zo strany žiadateľa o úver. Úverový dlžník pritom vie, že predkladá banke falošné doklady o svojej bonite, a že ak by banka poznala všetky rozhodné okolnosti, celkom určite by mu úver neposkytla. Výška poskytnutého úveru zo strany banky, tak predstavuje jej škodu, pretože skutočne (reálne) došlo vyplatením úveru k zmenšeniu majetku banky a tento úbytok na jej majetku chcel vyvolať (a vyvolal) svojím konaním práve úverový dlžník. Takto spôsobená škoda je preto pokrytá úmyselným zavinením úverového dlžníka, pričom nastala hlavne v dôsledku podvodného konania zo strany úverového dlžníka pri preskúmaní jeho bonity (z hľadiska posudzovania príčin, ktoré viedli k následku relevantnému z hľadiska trestného práva, bolo konanie úverového dlžníka rozhodujúcou príčinou, ktorá ho spôsobila). Úverový dlžník teda následok nielen spôsobil, ale ho aj zaviniť.

V prejednávacom prípade svedok W. potvrdil, že obžalovanému by úver poskytnutý nebol, pokiaľ by nemal príjem, ako ho zdokladoval. Možno preto ustáliť, že nepravdivé informovanie banky zo strany obžalovaného o úver, ktoré sa týka jeho bonity bolo podstatnou skutočnosťou, ktorá v konečnom dôsledku mala výrazný (ak nie rozhodujúci) vplyv na konečné stanovisko banky v tom smere, či poskytne alebo neposkytne obžalovanému úver. Vedomé nepravdivé informovanie banky obžalovaným o úver o svojej bonite, v dôsledku ktorého s ním bola uzatvorená úverová zmluva, a boli mu následne poskytnuté finančné prostriedky, napĺňa znak skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu podľa § 222 Trestného zákona (konkrétne znak týkajúci sa uvedenia banky do omylu „v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru“) a preto suma získaného úveru predstavuje pre úverového dlžníka neoprávnene

získaný prospech (prospech získaný trestným činom je vždy neoprávnený, nakoľko ide o neoprávnenú majetkovú výhodu žiadateľa na ktorú by inak nemal nárok). Bez lživého informovania banky by totiž obžalovaný úver nebol poskytnutý a preto získanie úveru je v príčinnej súvislosti s uvádzaním nepravdivých údajov banke. Ak obžalovaný poukazuje, že výška škody mala byť ustálená ako čiastka, ktorá predstavuje rozdiel poskytnutých a neuhradených peňažných prostriedkov, k tomu je potrebné uviesť, že ak po obdržaní finančných prostriedkov z úveru, úverový dlžník začne úver splácať, nemá táto okolnosť na naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods.1 Trestného zákona žiadny vplyv, pretože nastala až po dokonaní trestného činu a ide tu v podstate len o náhradu spôsobenej škody zo strany úverového dlžníka. Za škodu pri trestnom čine úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona je totiž nutné považovať už samotné vylákatie úveru, a to bez ohľadu na to, či obžalovaný má alebo nemá záujem vylákaný úver splatiť, resp. či ho určitý čas splácal. K naplneniu skutkovej podstaty tohto trestného činu, dôjde ihneď ako úverová inštitúcia, konajúca v omyle na základe žiadateľom vedome uvádzaných nepravdivých údajov o svojej bonite, tento úver poskytne. Vyplatenie finančných prostriedkov zo strany banky je tým momentom, kedy dôjde k reálnemu úbytku na jej majetku.

Pokiaľ obžalovaný poukazuje na to, že úver bol krytý zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva, preto nemohol konať v úmysle vylákať od veriteľa celú sumu poskytnutého úveru a o túto ho poškodiť vo svoj prospech, je potrebné zopakovať, že trestný čin úverového podvodu je dokonaný už tým, že banka vyplatí páchatelovi úver na podklade nepravdivých skutočností, a to bez ohľadu na to, že páchatel poskytol banke za účelom zaistenia svojich záväzkov niektorý zo zaisťovacích inštitútov. Zabezpečovacie inštitúty slúžia len ako náhrada škody, ktorá už bola spôsobená dokonaným trestným činom úverového podvodu.

Obžalovaný preto naplnil všetky všeobecné aj osobitné znaky skutkovej podstaty zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, a rozhodnutie súdu prvého stupňa o vine je vecne správne a zákonné.

Nepochybil súd prvého stupňa, keď rešpektoval § 2 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

K výroku o treste vykonal súd prvého stupňa dokazovanie odpisom z registra trestov obžalovaného, z ktorého v čase rozhodovania súdu prvého stupňa vyplývali 4 záznamy, v prvých troch prípadoch sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený a štvrtý záznam je odsúdenie súdom v Grazi. Po vyhlásení napadnutého rozsudku došlo k zaevidovaniu ďalších odsúdení obžalovaného do odpisu registra trestov, a to odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 31T/43/2022 zo dňa 20.04.2023, právoplatného dňa 04.06.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/55/2024 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona a prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c) Trestného zákona (pozn. v odpise registra trestov je nesprávne uvedená nesprávna právna kvalifikácia) a odsúdenia rozhodnutím Obvodného súdu v Prahe sp. zn. 38T/68/2025 zo dňa 15.07.2025. Ku skutku z rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 31T/43/2022 došlo dňa 03.05.2015, a obžalovanému bol zaň uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky. Zároveň podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 7 Trestného zákona súd prvého stupňa obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 8 rokov. Odvolací súd konštatuje, že skutky z rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 31T/43/2022 a žalovaný skutok sú v súbehu, pretože z časového hľadiska neboli prerušené vyhlásením žiadneho odsudzujúceho rozsudku, a to ani rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 38T/57/2017, ani trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5T/152/2017, a preto bolo potrebné postihnúť ich súhrnným trestom. Súbeh trestnej činnosti obžalovaného bol prerušený dňa 17.10.2017, kedy bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Pezinok sp.zn. 38T/57/2017, čo znamená, že trestné činy spáchané obžalovaným po tomto dátume, sú recidívou, a treba ich postihovať osobitne.

Za daných okolností prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu odňatia slobody podľa najprísnejšieho zákonného ustanovenia zbiehajúcej sa trestnej činnosti obžalovaného, a týmto ustanovením je § 222 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, ktorého trestná sadzba je 2 až 8 rokov. Výrok o treste napadnutého rozsudku teda nie je v súlade so zákonom, a bolo potrebné ho podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušiť.

Pri úvahách a druhu a výmere trestu odvolací súd skúmal podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pomer a závažnosť priťažujúcich a poľahčujúcich okolností u obžalovaného a zistil, že u neho nie je daná žiadna poľahčujúca okolnosť, a priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného poriadku spočívajúca v spáchaní viacerých trestných činov nemožno obžalovanému pričítať v zmysle zásady zákazu reformationis in peius vyjadrenej v citovanom ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa názoru odvolacieho súdu trest odňatia slobody uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 31T/43/2022 zo dňa 20.04.2023 vo výmere 2 rokov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky, je dostatočný - primeraný vo vzťahu k celej zbiehajúcej sa trestnej činnosti, a to tak na ochranu spoločnosti, ako aj na nápravu obžalovaného. Tento trest dostatočne, primerane a spravodlivo zohľadňuje účel trestu z hľadiska jeho individuálnej aj generálnej prevencie, a to s poukazom na menšiu závažnosť konania obžalovaného a nedostatočnú opatrnosť poškodeného pri spáchaní skutku, keď nepreveroval údaje poskytnuté obžalovaným, ale najmä s poukazom na odstup času viac ako 12-tich rokov od jeho spáchania, čím je kompenzované aj právo obžalovaného na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods.2 Ústavy SR, pričom takto uložený trest je plne konformný s očakávaným zmyslom trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona, t. j. s dosiahnutím individuálno-preventívneho a s ním spojeného generálno-preventívneho účinku a v dostatočnej miere vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Preto odvolací súd zvolil postup podľa § 44 Trestného zákona a upustil od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu, ktoré postihlo zbiehajúcu sa trestnú činnosť obžalovaného.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.